

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

diasporiana.org.ua

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

10
DECEMBER
1963

“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” — журнал для українських дітей Канади й Америки.
Видає: Централь Українців Католиків. **Редагує:** о. Семен Іжик. **Адміністратор**
 Маріяна Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата
 річно \$2.00, поодиноке число 20 центів.

“MY FRIEND” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published
 monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba.
Editor: Rev. S. Izyk. — **Subscription** \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA

Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment
 of Postage in Cash.

ЗАКЛИК

Адміністрація “Мого Приятеля” звертається до Вас Батьки з гарячим закликом
 прислати в можливо найкоротшому часі залежності за журналик для Вашої дитини
 та передплату на 1964 рік.

Кожна українська дитина повинна передплачувати та читати свій журналик,
 який появляється вже 15 років і є призначений в першу чергу для української като-
 лиської дівчорі.

До Вас, Дорогі Діточки, наші Читачі, звертаємося теж з проханням, попросіть
 своїх Батьків, щоб вислали для Вас передплату.

Мимо цього, що подорожила ціна паперу і збільшилися кошти друку, передпла-
 та на 1964 рік остається така сама, тобто **ДВА ДОЛЯРИ НА РІК**. Це невелика сума
 і кожна дитина може за неї мати цілий рік свій журналик і з него користати, чи то
 дома, чи в Рідній Школі.

До Управ Рідних Шкіл звертаємося з окремим проханням, щоб діти мали “Мого
 Приятеля” і користали з нього на годинах науки рідної мови у Ваших Школах.

Цим числом кінчаємо 15-ий рік видавання “Мого Приятеля”. Допоможіть нам,
 щоб у наступному 1964 році, наш 16-ий рік видавання відзначався кращим накладом,
 більшою кількістю передлатників і більшими датками на наш Пресовий Фонд, а ми
 зможемо удосконалити зміст і вигляд журналика для Вашого вдовлення і загаль-
 ного добра.

Присилайте передплату на 1964 рік, а в часі Коляди не забудьте і за нас!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

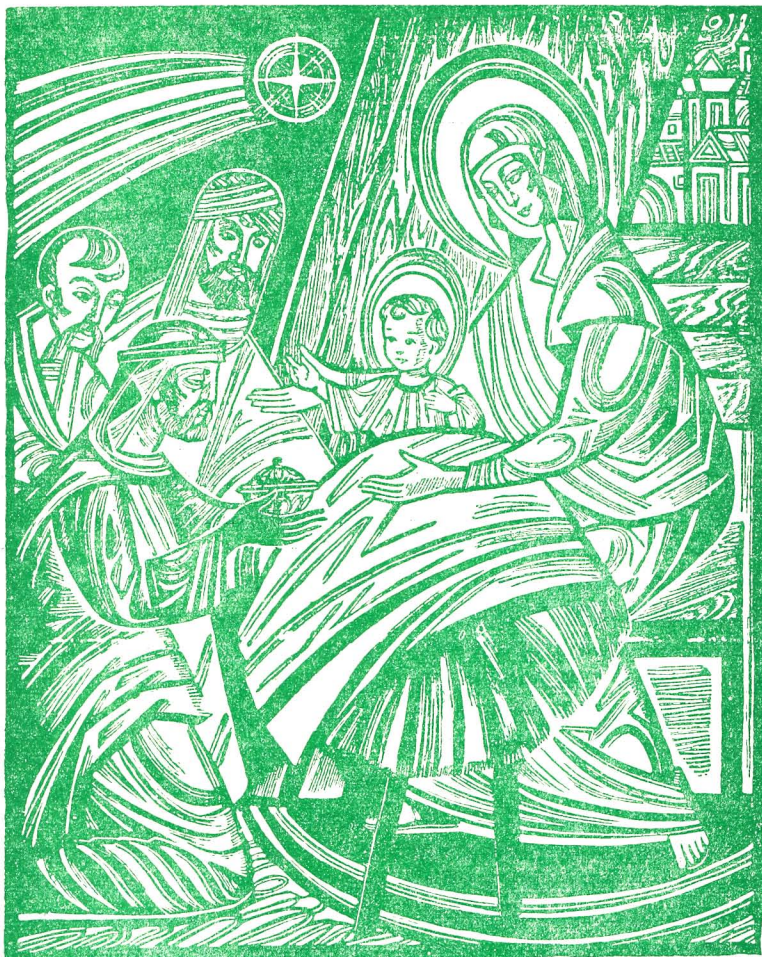
Вп. п. Іван Новосад, Вінніпег — \$25.00.

Вся Коляда на пресовий фонд “Мого Приятеля”. Діточки! Просимо колядувати на
 Ваш журналик “Мій Приятель” і зібрані гроші переслати до нас, а будемо Вам
 дуже вдячні.

**З НАГОДИ СВЯТ РІЗДВА ХРИСТОВОГО ТА НОВОГО РОКУ
 БАЖАЄМО ВСІМ НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧКАМ, ЧИ-
 ТАЧАМ, ДРУЗЬЯМ І ПРИХИЛЬНИКАМ ВСЬОГО НАЙКРАЩОГО.
 ХРИСТОС РАЖДАЄТЬСЯ! — СЛАВІТЕ!**

Редакція і Адміністрація

ІСУСЕ МАЛЕНЬКИЙ

(Колядка на голос “Дивная новина”)

Ісусе маленький,
Чому Ти бідненький,
Що не маєш на морозі
Ані сорочки?

Ісусе маленький,
Чому Ти убогий,
Що не маєш пеленочки
На дрібненькі ноги?

Ісусе маленький,
Що Тебе так гріє,
Що на вітрі, на морозі
Личко рожевіє?

— Гріє та надія,
Що є в моїй власті —
За людей життя віддати,
Від неолі спасти.

Марійка Підгірянкa

ВАСИЛЬКІВ СВЯТ - ВЕЧІР

(Оповідання з життя міського хлопчини)

У великому місті, в темній та вогкій кімнаті підвалу, жила вбога жінка, зі своїм восьмилітнім сином, Васильком.

Василькова мати вважала себе вдовою, а сина сиротою. Правда, хоч й не знала вона напевно, чи батько дитини помер, але вважала його пропавшим без вісті, бо ще п'ять років тому поїхав він у Америку на заробітки і від тоді не давав про себе знати. Бідна жінка жила зі сином із важкої праці власних рук і дбала, щоб син не відчував голоду та холоду. Вона й у школу сина посилала, а він гарно вчився та був для своєї матері одинокою розрадою в горю.

Однак, таки частенько, заглядала до них така біда, що мати не могла стримати сліз, а Василько й собі плакав. Правда, він зараз же успокоювався та потішав неньку й говорив:

Не плачте мамо, може ще батько вернеться і тоді ми спробуємося до іншої, яснішої кімнати й ви відпочнете від праці.

І було матері від тих слів відрадніше, вона думала собі: Може Василько своїм дитячим серденьком справді відчуває якусь добру зміну . . .

Тоді розказувала йому про батька, який він був добрий, та як журився ними, як ішов у світ на заробітки, щоб вони не бідували. Василько майже не па-

м'ятав батька, бо в останнє бачив його, маючи несповна три роки. Нераз він довго дивився на світлину, що висіла над його ліжком, під іконою св. Василя. Він був певний, що батько змінився і він його вже не пізнав би. Батько мабуть не пізнав би Василька теж . . .

Часом Василько й жартував, щоб потішити маму.

Якось кілька днів перед Свят-Вечором питає Василько:

— Мамо, чи далеко ще до Різдва? Чи буде так як зі Львова до Коломиї?

Мати всміхнулася і відповіла:

— Ні, так далеко не буде. А буде так, як зі Львова до Перемішля. Ще два дні.

— О, щоб так близько був наш батько, то напевно на сам Свят-Вечір прийшов би додому, — сказав Василько.

— Дай то, Господи! — зітхнула мати.

Надійшов день свят-Вечора. Сумно було Василькові, бо мати останніми часами часто хворіла й не могла працювати. У них не було грошей, щоб хоча ялинку для Василька купити. Та Василько сказав:

— Не сумуйте, мамо! Читав я в своїй книжці, що де біда найбільша, там Божа поміч найближча. Я обійдуся без ялинки. А за те щиро помолюся до Ісуса, щоб приніс нам інший

Свят-Вечір в Україні

дарунок — щоб повернув нам батька!

І Василько почав щиро молитися. Вже вечоріло, як мама при гадала собі, що треба купити хоча дві свічки. Післала Василька до близької крамниці, а сама задумалася, що буде далше. На ці дві свічки дала свої останні гроші . . .

Вибіг Василь із хати й біжить хідником, бо мороз тисне й вітер добре віє, а хлопець вбого одітий. Василько добігав уже до крамнички, коли це нагло станув перед ним якийсь незнаний, старший пан. Станув і пильно глянув на Василька своїми добрими очима. Василько й собі став і наче його щось за серце зловило. Бо наче щось знайоме побачив у тих очах.

— Хто ти, хлопче? — запитався привітно прохожий. — Як називаєшся і де живеш?—

— Я Василь Гаєвий, живу з мамою ось тут недалеко, а батько . . .

— А батько твій перед тобою, люба дитино! — перервав його розмову незнайомий, зворушеним голосом. Підняв Василька

на руки й міцно-міцно притиснув до своїх грудей.

Довго-довго не могли оба промовити слова . . . .

Не будемо описувати великої радості бідної жінки, що довго ждала на поворот Василька й уже хотіла йти за ним, як раптом двері відчинилися і на порозі станув батько зі сином, а в обох були в руках великі клунки, навіть ялинку принесли. Сердечно віталися батько з матір'ю по довгій розлуці.

Аж після Свят-Вечері, по перших колядках батько став оповідати про свої важкі переживання та пригоди. Він був захворів у Америці, пролежав два роки в лічниці, а пізніше, як уже знайшов працю не писав додому, бо лякався, що дістане страшну відповідь, що може його рідні вже не живуть. Рішив, що аж як заробить трохи грошей, вернеться додому.

Йому пощастило. Застав усіх здоровими. — То маленький Ісусик вислухав Василькову молитву! — сказала мати зворушеним голосом і пригорнула сина до свого серця.

ГРУДЕНЬ

Грудень вже прийшов до нас в білий плащ увесь зодітий. Веселяться наші діти, бо у грудні любе свято, вечір Отця Миколая вся дівора зустрічає.

Хто був чемний і слухняний, той дістане в подарунку щось гарненьке у пакунку. Хто на прутик заслужив, хай не надієсь на дари, хай чекає різги - кари.

Хай святе, предобре серце чудотворця Миколая і за злих не забуває, все в надії, чейже може подарунок допоможе, до поправи заохотить і непослух прикоротить.

Грудень вже прийшов до нас, дітям радість превелика, бо у гості йде Владика. Дітям втіха, дітям рай, їде, їде Миколай!!

ЇДЕ, ЇДЕ МИКОЛАЙ

Вже білесенький сніжок
Впав на стежку, на горбок,
Впав на поле, ліс і гай,
Щоб небесний Миколай
Міг прибути саночками,
Міг з'явитися між нами.

Гей, сніжечку, не топися,
Білим пухом все стелися,
Всюди щоб було м'ягенько,
Всюди щоб було тепленько,
Щоб небесний Гість на час
Злинув з неба тут до нас.

Щоб прибув він до дівори,
Щоб приніс дарунків "гори",
Добрих — щоб нагородив,
Злих — добром заохотив,
Щоб небесний Гість на час
Злинув з неба тут до нас.

І. С.

ЧУДО СВ. О. МИКОЛАЯ

Який же це радісний день 19-го грудня. Це день св. о. Миколая. Ранесенько пробуджуються діти й дрижачими руками шукають дарунків. А ось вони! Гарненько позавивані, пестро прибрані, справді небесні оті пакуночки, що їх добра, милосердна рука Святого в чудесний спосіб роздає дітям. То ж не диво, що Іванна й Богдан нетерпеливо чекали приходу св. о. Миколая. Правда, у їхній родині був ще 16-річний брат Степан, але з отим хлопцем діялося щось несамовитого. Годі було й мріяти, щоб св. Миколай обдаровував чимнебудь такого гультіпаку . . . Степан бо справді останніми часами дуже попсувався. І в школі, і в Пласті і вдома лише самі нарікання на хлопця. Чиста “кара Божа”, як то нераз кажуть на поганих дітей . . .

То ж коли прийшов довго очікуваний день і Іванна з Богданком не могли натішитися своїми дарунками, із Степанової кімнати долетів ненароком шелест розвиваних паперів і радісний захват від великої несподіванки: “фільмовий апарат”.

Діти зніяковіли й кинулися до матері. Якже це так могло трапитися, питали вони, що Степан, який найменше заслужив на дарунок, дістав таку гарну, дорогу річ.

Невже ж св. Миколай приходить і обдаровує нечемних?

Тоді мати сказала: Буває, буває, і то дуже часто, що ласкаве й милосердне серце Святого пробує різних способів, щоб привернути нечемних дітей до себе.

Ви самі пам’ятаєте за всіх тих, що колинебудь з якоїсь нагоди обділили вас дарунками. Невже ж Степан буде гірший? Саме тепер у нього велика нагода віддячитися Святому Угодникові за його милосердне серце . . .

Із сусідньої кімнати відхилися двері і чийсь міцні руки щиро обняли стурбовану матір . . .

Іванна Савицька

БІДА НАВЧИТЬ

Був собі горобець. І був би він нічого собі горобчик, та тільки біда, що дурний він був.

Нічого він не знав: ані гніздечка звити, ані зерна доброго знайти. Де сяде, там і засне; що на очі попаде, те і з'їсть.

Тільки й того, що був дуже завзятий — чи є чи немає чого, а він уже добереться.

Одного разу літав він зі своїм товаришем, теж молодим горобчиком, по подвір'ю. Літали вони, гралися, в смітті порпалися та й знайшли три коношляні зернятка.

От наш горобець і каже:

— Мої зернятка! Я знайшов!

А чужий і собі:

— Мої! Коли ж бо мої! Мої!

Почали битися. Та так б'ються, так скубуться аж догори скачуть, аж пір'я з них летить. Бились, бились, аж потомились. Сіли один напроти другого, надулися і сидять. Та вже й забули, за що була бійка, а як згадали то: а де ж наші зернята? Зирк, аж зернят уже й нема! По подвір'ю ходить курка з курятами, квоче та примовляє:

— Дурні бились, а розумні поживились, дурні бились, а розумні поживились!

— Що ти кажеш? — питають горобці.

— Та поки ви дурні бились, то я з моїми курятками поснідала вашими зернятами! Не було кому вас учити. Якби вас хто взяв у добру науку, то може б із вас і добрі птахи були.

Замислився наш горобчик.— А правда, — думав він, — краще бути розумним. От курка розумна, наїлася, а я мушу голодний сидіти.

І не оглянувся горобчик, як літо минуло. Настала осінь із холодними вітрами, з дрібними дощами, а де-далі й сніжок став перепадати. Біда горобчикові: холод, голод! Вночі де не сяде, спати не може, так мерзне від холодного вітру. Вдень не має що їсти, бо все зібрано в коморі, а як що й знайде, то сварючися загубить. От і почав наш горобчик до розуму приходити, — годі сваритися! Куди горобці летять і він за ними. Що вони знайдуть, то й він поживиться. Та все без сварки, без бійки. Побачив горобчик, як інші пташки в теплих гніздечках сидять, почав він і собі гніздечко будувати: пір'ячко до пір'ячка збирати, соломку до соломки складати.

Пізніше всі горобці почали його поважати. Куди зберуться на раду й його кличуть, так він уславився між ними своїм розумом. Перезимував він щасливо зиму, а на весну став уже великим та мудрим горобцем. Сидів він у гніздечку не сам, а з горобчихою, і четверо яєчок у гніздечку лежало. Як виклювалися гороб'ята, то горобцеві новий кло

піт — годувати діточок, та стерегти їх, від хижого птацтва боронити — не до забави було. А вже, що за господарний був горобець — бувало аж сусіди-горобці дивуються: “Які ви, сусідо, мудрі! І де ви того розуму навчилися?” — питають його.

А він тільки головою кивне: “Біда навчила!” — каже.

ДИВНА ЯЛИНКА

У місті є ялинка
Казкової краси,
І спів лунає дзвінко
На різні голоси.
Це голуби пухкати,
Ворони й горобці
Цікаві дуже знати,
Летять з усіх кінців,
Торкають полохливо
Ялинку золоту.
Погляньте, що за диво
За ніч зродилось тут?
Скляні якісь прикраси,
Мінливі шишочки,
Пташата дуже ласі,
І істоньки кортить,
Та світло на ялинці
Все блись і блись і блись.
— На ласощі й гостинці
Пташино не дивись,
Вони зі скла, на диво,
Прикраси хтось приніс.
Ялиночку правдиву
Лети шукати в ліс.
Зелена і сріблиста
В ліску вона росте.
Прикрашена намистом
Додолу віти гне.

Під гиллячком лисички
І зайчики сидять.
Малі, голодні птвички
Сніданок там їдять.
У ліс лети пташино,
У поле, в тихий рай,
І там красу єдину
В природі зустрічай!

І.

НА РІЗДВО

Радіє Галинка
Степан і Параска:
У них є ялинка,
Чудова, мов казка.

Та й як не радіти,
Як свята Різдвяні —
На вітах, мов зорі,
Сіяють свічки.

Всміхаються діти,
Веселі, рум'яні,
Так довго чекали
Й діждались таки.

Діждались в гостину
Святого Дитятка,
Тому без ушину
Лунає колядка.

І радісно світять
Високо з-під стелі
З вершини ялинки
Сріблисті зірки.

Всміхаються діти,
Рум'яні, веселі —
Так довго чекали
Й діждались таки.

Співай, не втихай же,
Дитяча громадо,
Щоб пісню цю чула
Широка Канада.

Щоб вітер колядку
Носив понад світом,
За море глибоке
Її переніс

І в степ України
Різдвяним привітом
Привіяв під вікна,
Що мокрі від сліз.

Свят-Вечір у лісі

ЯЛИНКА

Світиться ялинка
Ой, світиться ясна,
А мале Дитятко
Спочиває в яслах.

Заясній ялинко
Теплими лучами,
Та загрій Ісуса
В стайні, біля Мами.

Та загрій Малятко
Що дрижить від стужі,
Бо серця для Нього
Зимні та байдужі...

Стала вмить ялинка
Гріти, зеленіти...
І стало Дитятко
Від щастя радіти.

Простягнуло ручки
Радо до худібки,
Щоб зазнати щастя
І любови дрібки.

І. С.

СНІГОВИЙ ДІД

Замела зима снігами,
Біле хутро під ногами;
Зліпим діда снігового,
Танцюватимем вкруг нього.

Зліпим діда з довгим носом,
Люльку встроимо до рота,
Споглядає дід зукоса,
Як довкола йде робота.

Та лиш трошки сонце гляне,
Лиш повіє теплотою,
Наш дідусь як стій розтане,
І умиється водою.

МОЇ САНИ

“Мої сани є вигідні,
Трое може сісти.
Ганю! Петре! Не відмовте,
Згода! відповісти”.

“Згода! Згода!” Кажє Петрик,
Подруга Гануся.
“З вами їхати на санях
Згори не боюся”.

Вже на горбі. “Сідай Ганю
Між нас в середину...”
І стрілою мчать санчата
Згори на долину...

Тільки курява за ними.
Вітер в ухах свище...
І санками підкидає,
Щораз вище, вище.

“Мої сани слизькі дуже
Всіх передожену,
Навіть горду з своїх санок
Подругу Божену...”

Правда, ми всіх перегнали.
Перші сани - бігу.
Перші були на долині.
Перші були в снігу.

Сміялися. Це іграшка.
Стріпали сніг з себе.
“Це сталося”, каже Ганя,
“Цілком без потреби.

Можна було запобігти
Сани повернути.
І велику купу снігу
Добре обминути”.

Але ж інші теж те саме.
Всі перевертались
І копирсаючись в снігу
Весело сміялись.

Перший раз, це так буває
І не має дива
Бо ні разу у сніг впасти
Справа неможлива.

Богдан Федчук

Перший сніг

Пролітає сніг,
Стелиться до ніг
Синіми перлинками,
На шляху цвіте,
Ще поміж стеблинками,
Ще тремтить між гілками
Листя золоте.

Падає сніжок
На поля й лісок
Стелиться дорогою.
В гості йде сама
Біла, наче квіточка
Що цвіте у літечку,
Радісна зима.

ПЕРЕЧВАНІЛИСЯ

— Мій брат завжди ходить
без капелюха.

— Овва, мій стрийко ходить
без волосся!

— А в вашій хаті так тісно,
що як сонце внаде через вікно,
то треба виходити з хати!

— То ще ніщо! Наша хата
така низька, що мама не можуть
пекти хліба, тільки паляниці...

ЗАЙЧИК

Надійшла холодна вже зима,
А хатинки в зайчика нема.
Заховався зайчик під сосну,
Та подумав: — Тут я не засну.
З під сосни поскочив під горіх,
Під ялинку скоро перебіг,
З під ялинки кинувся під дуб,
Та й потрапив зайчик у біду:
Хижий вовк під деревом сидів,
Ледве - ледве зайчика не з'їв,
Але бистрі ноги, як завжди,
Визволили зайчика з біди.

СОВГАНКА

Лід мов на долині,
На совгах у даль!
Хочби навіть гуз набити,
Не буде нам жаль.

Не такий то страх великий,
Як трапиться гуз,
Як боїться хлопець леду,
Скажуть — боягуз.

Як там скажуть, так хай кажуть,
Слава піде в світ —
Боягузи на піч лізьте!
А ми — всі на лід!

ПРИГОДА ЗАЙЧИКА ЗИМОЮ

Мороз тисне, вітер дуге,
Всюди сніг, зима лютуге.
Величезна завірюха,
Всі померзли дуже в вуха.

Ух, як зимно! В руки, в ноги,
А тут ще є шмат дороги,
Зайчикові в ліс дістатись
Десь від зимна заховатись.

Він гуляв собі на волі,
Поза лісом, в чистім полі.
Та як настав місяць лютий,
Хоч був вбраний, добре взутий,

Зайчик змерз. Не помагає,
Ні кожушок, що він має,
Ані чоботи боксові,
Ні наушники фільцові,

Ані шалик, рукавиці,
Теплі штани - ногавиці.
Вітер проник, все морозить,
Зайчикові вже смерть грозить.

Бо прийдеться замерзати,
Ой, не хочеться вмирати.
Бідний зайчик стулив вуха,
Ліг під межу, дрожить, слуха...

Аж тут десь стріл випав. Бах, бах,
Забрехали і собаки, жах, страх.
Зайчик зірвався на ноги,
Глядить, бачить із дороги,

Ідуть ловці і полюють,
І на нього всі прямують.
Собак полем розпустили,
Щоби зайчиків гонили.

Зайчик в ноги, Боже милий!
Зібрав всі останні сили,
Пре до ліса, пре втікає.
Позад себе поглядає.

Ось вже і собаки близько,
А тут утікати слизько.
Ноги совгаються дуже,
Ловці до псів: "Нуже! ну-же!"

Ловіть зайчика, тримайте!
Ні хвилиночки не гайте!
Вже собаки доганяють,
Із переду забігають.

Ой, гіренька ж моя доле,
Де я скриюсь? Чисте поле.
Біжить, ліса добігає,
Пес, ось-ось його хапає.

Зайчик стриб вбік, знов собака,
Але з зайчика хлопака,
Через пса він перескочив,
Взад подався, потім збочив,

Знов собака навинувся,
Зайчик знова вбік звернувся.
Скаче бідний на всі боки,
Вже до ліса зо три кроки.

Недалеко вже ціль близька,
Та собачині зубиська
По кожусі заорали,
Клапоть вовни увірвали.

І зі страху зайчик крикнув,
Скочив як зміг і в ліс смикнув.
В густі корчі він загнався,
Довго слухав, оглядався.

Та собаки вже не гнали,
Бо вони це добре знали,
Не зловили зайця в поли,
То у лісі вже ніколи.

Хоч собаки ще крутились,
Між собою посварились,
Хто з них винен, що втік зайчик,
Спритний хлопчик, побігайчик.

Так крутилися, вганяли,
Слід затратили, не знали,
Де то зайчика шукати,
Мусіли з нічим вертати.

Впрів, весь мокрий, віддихає,
І кожушок свій лагає.
І зимою більше в поле,
Не виходив вже ніколи.

Богдан Федчук

НАША РОЗМОВА

Дорогий “Мій Приятелю”!

Я Тебе вже передплачую яких 7 років. За той час я дуже багато з Тебе скористав, багато віршів навчився і їх деклямував на концертах в нашій парафії.

Також я повинен Тебе повідомити, що в мене є братчик, який має 8 років. Він зі захопленням слухає Твоїх оповідань.

Хочай ми ходимо до “Рідної Школи” і вміємо читати по-українськи, то все ж таки любимо слухати, як Мама нам Тебе читає.

Пересилаємо Тобі передплату на 1964 рік в сумі 2 долари і одного долара на “Пресовий Фонд”.

Поздоровляємо Тебе і бажаємо найкращих успіхів.

Всезичливі Тобі

Миرون Днесь з братчиком

Кенора, 10 грудня 1963, Онт.

Дорогий Приятелю!

Бажаю усім Читачам та Прихильникам “Мого Приятеля” Веселих Свят та всього добра в Новому 1964 Році!

Тарас - Данило Фецич

учень 2 кл. Школи св. Миколая, — Торонто, Онт.

Спитайся Батька, чи Він уже вислав передплату за “Мого Приятеля” на 1964 рік та чи все заплачено за попередні роки.

ЗАГАДКА

Що за краля в нас така

І зелена і струнка.

Сяє зірка у горі,

На гіллячках — ліхтарі,

І ростуть на ній не шишки,

А цукорки та горішки.

ПРАВИЛЬНІ РОЗВ'ЯЗКИ ЗАГАДКИ з числа 7-8 “Контест — Скільки неточностей” прислали: Ольга Гарасим — Скарборо, Онт., і Марія Трешневська — Дітройт, ЗДА.

If Not Delivered Return to:

"MY FRIEND"
418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA

Во Вифлеємі нині новина,
Пречиста Діва зродила сина:
В яслях сповитий поміж бидляти
Спочив на сні Бог необнятий.

Глянь оком щирим, о Божий Сину,
На нашу землю, на Україну.
Зішли їй з неба дар превеликий,
Щоб Тя славила во вічні віки.